

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetel weg 57a s-Gravenhage Tel: 6845 41

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

22e jaargang nr. 28

nadruk verboden

24 1978

x in de kantlijn betekent de vraag

" " " " het antwoord

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, dus dient u zelf na te denken over alles, wat naar voren gebracht wordt. Daar ons onderwerp voor heden actueel dient te zijn, wilde ik met u spreken over:

ENERGIE

[illegible]

Wist u b.v., dat omzetting van kolen in electriciteit een rendement heeft van rond 34%, terwijl uw auto voor zijn brandstof maar ongeveer 30% bewegingsenergie afgeeft?

Er zijn nogal wat mensen, die menen, dat een atoomcentrale wel meer op zal leveren. Maar op het ogenblik levert die t.a.v. de daarin gebrachte energie slechts rond 29% aan elektrisch vermogen op. In alle gevallen werd de opgewekte warmte vergeleken met de uiteindelijk opgewekte bruikbare energie.

Mogelijk meent u nu, dat ik denigrerend wil gaan spreken over o.m. atoomenergie, omdat ik het werkelijke renedement hiervan het laagste heb ingeschat. Niets is minder waar.

Want bij het energieverbruik op aarde ligt de grootste moeilijkheid in de wijze, waarop men daarmee omgaat, hoe men deze opwekt enz. Om weer een voorbeeld te geven. Wanneer je de energie van kolen op de meest rendabele wijze om zou zetten in electriciteit, kan een rendement verwacht worden van rond 61%. Wat betekent, dat men - na enige aanpassingen en verdere ontwikkelingen - uit elk gewicht aan kolen rond het dubbele aan energie zou kunnen halen.

Atoomenergie geeft in dit opzicht iets minder aan mogelijkheden, maar ook hier kan de output worden opgevoerd, tot rond 50% van de opgewekte energie inderdaad gebruikt kan worden.

De grootste moeilijkheid op aarde ligt dus niet in het feit, dat men over te weinig energiebronnen beschikt, maar

dat de mensen de door hen gewenste vormen van energie op een niet optimale wijze opwekken en bovendien een deel van de energie verspillen, omdat dit volgens hen goedkoper is. Maar in dit geval is goedkoop duurkoop.

Er zijn heel wat voorzieningen denkbaar, waardoor men de rendementen aanmerkelijk kan verbeteren. Hierbij is de moeilijkheid echter, dat bijna geen enkel energiegebruikende installatie voldoende genormaliseerd is, om van een enkele maatregel algemeen effect te verwachten.

Nu is verscheidenheid natuurlijk aan de ene kant erg mooi, want dit maakt het een ieder mogelijk op zijn eigen wijze te werken en eigen methoden te gebruiken, zich aan te passen aan de eigen bijzondere wensen. Maar aan de andere kant betekent dit wel, dat voor elke gebruikte methode, zelfs voor een afwijkend type automotor, een andere aanpassing nodig is om tot een werkelijke verhoging van rendement te komen.

Om u een voorbeeld te geven. Er zijn methoden om de verbranding van gassen in een automotor te verbeteren, zodat per eenheid brandstof meer energie wordt ontwikkeld en gelijktijdig de omgeving minder vervuild wordt.

Er bestaat een apparaatje - op zich niet eens zo erg duur - dat voorgeeft een brandstofbesparing tot 15% te kunnen bereiken. Theoretisch is dit juist. Want een dergelijke besparing kan alleen behaald worden bij één type motor en onder bijzondere omstandigheden. Dit is zelfs onder optimale condities alleen te behalen in stadsverkeer. Het apparaat past zich kennelijk niet aan aan de veranderende condities van energieomzetting, zoals die b.v. op lange afstanden op pleegt te treden.

Indien men uit zou blijven gaan van dergelijke benaderingen, zo betekent dit, dat men voor elke omstandigheid afzonderlijk en bovendien nog eens voor elk afwijkend gekonstrueerde motor aanpassingen van node zou hebben.

Wat onzinnig zou worden. Ik kan het de producenten al horen zeggen: iets dergelijks is wel te doen, het zou zelfs erg mooi zijn, maar helaas is dit economisch en sociaal niet haalbaar.

Bijna niets, wat een ideale toestand zou kunnen benaderen noemt men "haalbaar". Alleen de mens is kennelijk nog steeds haalbaar, maar dan alleen voor magere Hein.

Wie zich met deze ontwikkelingen bezighoudt, zal al snel stoten op mensen, die zich bezig houden met z.g. alternatieve vormen van energievergaring en opwekking. Maar ook wanneer je hun goedbedoelde experimenten bezielt, rijst in je de vraag, waar men eigenlijk aan begint.

Natuurlijk is het mogelijk, wanneer u een eigen beerput heeft, daaraan bepaalde gassen te onttrekken. U lacht nu even, maar moerasgas en dergelijke gassen hebben inderdaad een behoorlijk hoge verbrandingswaarde.

Wie de experimenten op dit gebied volgt, zal al snel beseffen, dat dit alleen doelmatig kan zijn, wanneer de mensen gemiddeld over meer ruimte beschikken dan nu het geval is in uw land. Deze methode van gaswinning heeft daarom alleen zin in gebieden, waar andere vormen van energie zo moeilijk en onregelmatig verkrijgbaar zijn, dat deze opwekking ondanks alles een

gunstig alternatief kan vormen.

Het zelfde geldt trouwens voor het toepassen van zonne-warmteopslag. Wie de moderne werkwijze van opslag beziet, komt al snel tot de konklusie, dat je een grote opslagruimte dient te hebben, voor landen met de bij u geldende breedtegraad of hoger ook maar enig nut hiervan te hebben.

In de eerste plaats blijkt, dat warmteopslag een bijzonder goede isolatie vergt. Het beste zou men de reservoir zelf goed tegen warmteverlies kunnen isoleren en dan diep ingraven. Maar dat maakt de zaak onpraktisch en kostbaar, zeker wanneer het gaat om het bedienen van meer dan een simpel familiehuys.

Proeven tot op heden hebben aangetoond, dat in een goed geïsoleerd huis een werkelijke besparing bereikt kan worden op het normale gebruik van rond 25 %. De theoretische besparing zal mogelijk rond de 40% kunnen liggen, maar er ontstaat in de praktijk een oververbruik t.a.v. de tot dan geldende norm van deze "gratis" energie.

M.a.w.: voor het wereld energieverbruik betekent dit alles geen grote werkelijke besparing, tenzij men dergelijke projecten dermate groots op zou gaan zetten, dat zij in feite veel te kostbaar worden en te veel energie van onderhoudsdeskundigen gaan opeisen. Zelfs bij gebruik in ééngezinswoningen zijn de kosten van een dergelijke installatie zo groot, dat je met dit geld twee dergelijke huizen zonder extra isolatie zou kunnen bouwen. Wat duidelijk maakt, dat deze werkwijze voorlopig nog niet bepaald "haalbaar" is.

Dergelijke benaderingen van het z.g. energieprobleem zijn wel aardig en bieden mogelijk op de duur een kans tot een verdere ontwikkeling en aanpassing, maar voorlopig heeft men daaraan nog niet veel. En ik noemde nu alleen de meest eenvoudige oplossingen voor het energieprobleem.

Trouwens: de in verhouding goedkoopste en meest afdoende oplossing voor dit probleem ligt deels in de ruimte. Het zal u bekend zijn, dat zonne-energie niet alleen warmte levert, maar ook in electriciteit kan worden omgezet. Middels z.g. fotocellen kan men bovendien de overbodige energie opslaan in accumulators, zodat zij in de donkere tijd gebruikt kan worden voor verlichting e.d. Hiervoor heeft men echter wel een redelijk konstante en behoorlijk intense zonnestraling nodig.

Indien men nu van weerkaatsende folie reflectoren zou bouwen, die, zoals ruimtestations en satellieten, op een vaste plaats in omloop zijn gebracht, zou men daarmee een vast punt op aarde, zo groot als een provincie, van zoveel zonlicht kunnen voorzien, dat de gemiddelde temperatuur daar t.m. 20°C. bedraagt. De nachttemperatuur zal dan wel iets lager zijn, maar de behoefte aan warmte-energie zal sterk afnemen, ook in z.g. koude gebieden.

Daar de duur van de belichting kan worden opgevoerd tot rond 18 u. per dag, zal bovendien een omzetting in electriciteit voldoende energie opleveren om vele apparaten in werking te houden en wel zolang als een dergelijke satelliet plus de zonnepanelen in goede staat verkeren.

In eerste aanleg is een dergelijke opzet natuurlijk wel erg kostbaar. Maar de kosten voor energie zijn daarna practisch nil. Het grote nadeel voor de bestaande belangengroepen is natuurlijk wel, dat je geen controle hebt op het particulier

gebruik van deze mogelijkheden. Bovendien zal de behoefte aan energie voor verwarmingsdoeleinden sterk afnemen. Iets, wat de belangen schaadt van alle bedrijven, die zich hebben toegelegd op het leveren van energie in verschillende vormen. Zelfs gemeenten zouden weinig inkomsten meer verkrijgen uit hun energiedistributie bedrijven. En daarom zal men tot een dergelijke oplossing wel niet komen voor men heeft uitgevonden, hoe men een onbetaald gebruiken van de krachtbron kan voorkomen.

En bij de menselijke energie, die op de oplossing van menselijke problemen, waaronder ook het energieprobleem, wordt gericht, constateer ik ook al een toenemend misbruik van energie.

Om weer een voorbeeld te geven: veel intellect en zeer veel arbeid wordt gebruikt voor een ontwikkelen en toepassen van atoomfictie centrales. Dit, terwijl atoomfusie, die op het ogenblik theoretisch reeds mogelijk is en door wetenschapsmensen wel degelijk wordt bestudeerd, heel wat minder problemen als afvalstoffen enz. zou produceren en bovendien veel goedkoper en rendabeler zou zijn. Alleen zou men daarmee geen breedters kunnen maken, zodat men niet de brandstof weer door de centrale zelf kan laten maken. Het noodzakelijke deuterium zou dus steeds afzonderlijk gemaakt moeten worden.

Een deuterium-fusie-installatie kan, bij een geringere risicofactor en geringer in omvang zijnde, toch altijd nog twee maal zoveel energie afgeven dan een grotere kerncentrale, die met plutonium werkt. Het rendement in verhouding tot de gebruikte brandstof ligt bovendien reeds volgens de nu mogelijke opzet meer dan 10% hoger.

Wanneer je ziet, welke mogelijkheden voor de mens van hen reeds bestaan t.a.v. energiewinning, zo vraag je je als geest af, waarom zij met deze door hen toch erkende mogelijkheden zo weinig doen.

Bij het geven van een antwoord wil ik proberen rationeel te blijven. Het voordeel van een atoomcentrale, vooral van een z.g. breeder is wel, dat zij stoffen levert, waarmee men verschrikkelijke wapens kan maken. Het nadeel is het gevaar, dat zij oplevert plus de vele afvalstoffen, die hoog-actief zijn.

Let wel: het stralingsgevaar in de omgeving is in de praktijk ook bij de nu gebruikte centrales bijna nil. Om een vergelijk te maken: wanneer u woont op een afstand van minder dan 1000 m. van een werkende centrale zal de extra straling, die u te verwerken krijgt in het gunstigste geval niet meer dan 5 x de straling zijn, die een kleuren-t.v. apparaat pleegt af te geven. In ieder geval is de extra straling minder dan een kwart, mogelijk zelfs minder dan een honderdste van de straling, die u normaal uit kosmos en omgeving pleegt op te nemen. Zolang een dergelijke centrale goed werkt, is haar gevaar praktisch nil.

Aan de andere kant ... Wanneer een dergelijke centrale buiten controle geraakt, zijn de gevolgen wel zeer ernstig voor een groot gebied. Toch is de kans daarop niet in de centrale zelf gelegen, maar eerder in de omzettingsmethoden, die men gebruikt.

Kortom: het proces zelf is niet zo gevaarlijk, maar wel

de mogelijkheid van fouten in het materiaal, waarvan men gebruik maakt om de processen te regelen enz. Wanneer b.v. de overbrenging, waarmee men de demperstaven beweegt, zou falen, zal een explosie zeker nog niet overmijdelijk behoeven te zijn. Zelfs wanneer de temperatuur reeds zeer hoog is opgelopen, zal het nog mogelijk zijn om explosie te voorkomen.

Indien echter een enkel onderdeel van koeling en warmte-uitwisselingssysteem faalt, kan hierdoor een grote hoeveelheid radioactiviteit vrij komen. Het falen van de z.g. secundaire leidingen kan zelfs ten gevolge hebben, dat de koeling dermate snel uitvalt, dat het niet meer mogelijk is, het fisieproces tijdig terug te draaien. Het optreden van een enkele fout, materiaal of bediening betreffende, kan een zodanige belasting betekenen voor vele onderdelen, dat een toenemend falen het gevolg is en zelfs reservesystemen de last niet meer kunnen verwerken. En dan kan een fisiecentrale voor zeer vele mensen en een groot gebied een dodelijk gevaar worden.

Op dit gebied zijn er dus wel heel wat dingen te vinden, waarbij je je onwillekeurig afvraagt: "waarom nu zus en niet zo?" Ik zou nog lange tijd door kunnen gaan met het spuien van dergelijke data van meer technische aard. Maar naar ik aanneem wordt u daar verder niet veel wijzer van. Daarom wil ik het begrip energie ook nog van een andere wijze benaderen.

Een mens gebruikt in deze tijd verschillende vormen van energie voornamelijk, om zijn eigen energie te sparen. Veel van hetgeen men op het ogenblik aan energie verbruikt - denk aan de auto en andere vormen van vervoer - is in feite vaak overbodig. Men gebruikt deze zaken voornamelijk uit gevoelsoverwegingen, of om zich moeite te sparen. Niet materiaal of tijd, maar moeite.

Indien de energie, die de mens zo voor zich bespaart, ook nuttig gebruikt zou worden, zou ik geneigd zijn ondanks het overmatige gebruik van energiebronnen op aarde dit toe te juichen. Want de mens krijgt hierdoor dan toch wel de tijd om zich meer creatief te ontwikkelen enz. Zal dit soms ook niet werkelijk gebeuren?

Ik neem het aan. Maar de praktijk wijst uit, dat rond 4 van de 5 mensen door dit besparen van hun eigen energie alleen maar luier worden. Wat betekent, dat men steeds minder van zichzelf zal eisen en daardoor ook het mogelijke peil voor gebruik van eigen krachten middels gewinning doet dalen. De mensen krijgen minder uithoudingsvermogen, minder weerstand tegen beïnvloedingen en al, wat daar verder nog bij kan behoren. Gezond is anders.

Indien men tenminste zijn eigen intellectuele of geestelijke energie met dit alles toch zou kunnen opvoeren, zou ik ook nog alles aanvaardbaar blijven vinden. Maar in feite blijkt de mogelijkheid, vele zaken door andere dan eigen krachten te doen verrichten, ook dit negatief te beïnvloeden.

Wat niet betekent, dat het feit, dat het elektrische net tot in uw huis reikt, het u onmogelijk zou maken op de juiste wijze te mediteren. Dat is eenvoudig onzin, ook al zijn er

mensen, die beweren weg te trekken, omdat er in de buurt een transformatorhuisje staat, dat het onmogelijk maakt op de juiste wijze transcendent enz. enz. te mediteren. Volgens mij is dit een uitvlucht, gebruikt om het uitblijven van suksessen te verklaren, die zij zonder deze storing ook niet gekregen zouden hebben.

Volgens mij wordt steeds meer duidelijk, dat de noodzaak zelf, vaardig en overlegd, te handelen inplaats van een steeds meer delegeren van werkzaamheden en taken aan apparaten, die z.g. feilloos werken, voor de mens het verwerven van en versterken van eigenschappen betekent, die ook geestelijk bruikbaar zijn.

Hoe groter de energie, die men heeft plus het concentratievermogen, dat men in zich ontwikkelt, hoe groter de mogelijkheid ook zal zijn om allerhande geestelijke ervaringen door te maken en levenskrachten ook op paranormale wijze te gebruiken.

Wat interessant is volgens mij. Energiebesparing en dergelijke zaken komen mij voornamelijk voor als leuzen. Het is bekend, dat in uw land er een tijd was, waarin u werd verzocht met de verlichting van uw huizen vooral spaarzaam te zijn. Maar gelijktijdig brandden in lege regeringsgebouwen alle lampen dag en nacht volop.

Minder licht gebruiken heeft volgens mij trouwens voor de oplossing van het energievraagstuk voorlopig weinig zin. Zelfs het getrouwelijk u daaraan houden betekent volgens mij geen overeenkomstige werkelijke energiebesparing. Want of u nu een lamp meer brandt of niet, maakt op het geheel niet uit, zelfs niet, wanneer het om duizenden lampen gaat. U betaalt wel meer, omdat wordt aangegeven, dat u meer energie hebt verbruikt. Wanneer de generator loopt, zo betekent het inschakelen van een groot aantal lampen ten hoogste, dat de machine wat meer belast wordt, maar gemeenlijk betekent het in feite, dat nu energie verbruikt wordt, die anders te loor zou gaan door de leegloop van de generator. Een dergelijke benadering zal dus ten hoogste bij grootverbruikers werkelijk een besparing op leveren, niet bij u.

Het zou dan ook volgens mij juister zijn het probleem op een geheel andere wijze te benaderen en de mensen zich af te laten vragen, of zij in feite niet steeds meer de slaven worden van de mogelijkheid andere dan de eigen energie te verbruiken.

De ervaring wijst uit, dat, naarmate de mens minder geregeld en beheerst zijn eigen krachten gebruikt - en dus meer vrije tijd en kracht ter beschikking krijgt - hij in steeds geringere mate beheersing van eigen luimen en krachten toont, terwijl gelijktijdig duidelijk wordt, dat hij steeds minder op de werkelijkheid gebaseerd gaat denken. Hij komt zo tot steeds meer onjuiste konklusies t.a.v. zichzelf, geestelijk leven, rechten en plichten, hetgeen weerspiegeld wordt in zijn mentaal en geestelijk leven, dat steeds meer depressieve elementen blijkt te gaan bevatten.

Of het waar is? Kijk maar eens naar al die mensen, die steeds meer vrije tijd krijgen en willen hebben en het met veel strijd verworvene hoofdzakelijk blijken te gebruiken om de omzet van

de bierbrouwerijen de hoogte in te jagen en vervolgens ook het ziekenhuis aan meer klanten schijnen te willen helpen. Mensen, die op de duur zoveel eisen aan het stoffelijke leven gaan stellen, dat daaraan met de beste wil van de wereld niet meer geheel tegemoet gekomen kan worden.

En wanneer deze mensen hun onredelijke verlangens dan niet vervuld zien, kiezen zij andere wegen om hun "recht" te halen, die loopt van tasjesroven middels bezetten van een gebouw tot gewapende roof en gijzeling.

Een tweede punt dat volgens mij erg belangrijk is: Op het ogenblik, dat ik werk met mijn eigen energie en daarbij alleen die hulpmiddelen gebruik, die ik inderdaad nodig heb, zal ik met grote troest alles beschouwen, wat ik tot stand breng. Mijn product is niet alleen het gevolg van kunde of vaardigheid, maar wordt tevens tot een beleving. Vanuit het maken van een zeer stoffelijk product blijken mensen wel degelijk tot een intense godsbeleving te kunnen komen, wonderlijk als dit u moge schijnen.

Automatiseer nu zoveel mogelijk alle arbeid, zodat vaardigheid en kunde in steeds mindere mate een rol spelen en steeds minder een werkelijke band met het product wordt gevoeld en je ziet, dat niet alleen het product in verhouding slechter wordt, maar dat ook het denk en concentratievermogen van de mensen die het maken, afneemt.

Op de duur zal een dergelijke wijze van werken en leven er niet alleen toe voeren, dat dezen niet meer geheel redelijk kunnen denken en bewust volgens de omstandigheden handelen, maar ook geestelijk blijken zij steeds minder tot stand te kunnen brengen.

Eigen activiteit, bewust en als geheel aanvaardbaar beleefd, blijkt bij de mens een voorwaarde te zijn voor het komen tot een juiste geestelijke bewustwording, tot een juiste en innerlijke erkenning van waarheid.

Hierbij zullen vele in stilte denken: je kunt dit nu wel zeggen, maar de vakbond is het daar zeker niet mee eens. Want onder de vele vormen van energieverspilling op menselijk vlak vallen - niet boos worden - nogal wat vormen van vakbondswerk, inspraak en dergelijke modebegeerten.

Ik zal trachten het duidelijker te maken. Stel, dat ik hier over een bepaald onderwerp wil spreken en belangrijke dingen te zeggen heb. Op een gegeven ogenblik maak ik in mijn betoog de terloopse opmerking, dat heel wat vakverenigingswerk in feite energieverspilling is. Er komt iemand tegenop, want hij heeft immers recht op inspraak? Ik ben dan ook verplicht een antwoord te geven. Waarmede anderen het dan weer al dan niet eens zijn, zodat ook zij weer met opmerkingen komen.

Het eindresultaat is een zeer warrig betoog, waarin mogelijk vele zaken in verband met vakbonden de revue zijn gepasseerd, maar de geestelijk achtergrond, die de oorzaak was van mijn terloopse opmerking, verder niet meer aan de orde kwam, zodat het werkelijk belangrijke ongezegd bleef.

Inspraak bij het nemen van beslissingen heeft vaak soortgelijke kwaliteiten: Zij zou zinvol zijn, indien zij zou geschieden door mensen, die zeer bewust een standpunt stellen en bereid

blijken ook de standpunten van anderen zonder vooroordeel aan te horen, om zo uiteindelijk tot een gemeenschappelijk beeld te komen.

Maar zolang inspraak vooral betekent, dat een ieder alleen aandacht heeft voor eigen standpunten en dezen ten koste van alles wil laten prevaleren, ontstaat er op de duur een verwarring, waardoor nooit een konklusie bereikt kan worden, die voor een ieder, zij het net-aan-aanvaardbaar is, zodat van een gemeenschappelijk handelen sprake kan zijn. Nu worden echter na veel tijdverlies in feite steeds weer die beslissingen genomen, die reeds voor de tijd en energieverpillende gesprekken vast lagen.

Indien u dit laatste ongeloofwaardig voorkomt, zoudt u wel eens met sociale werkers over dit punt kunnen spreken. Indien zij tenminste eerlijk willen zijn en u een oprecht antwoord geven, zonder zich te verschuilen achter een "maar bij ons is en gaat het anders".

Steeds weer blijkt, dat mensen zeer veel energie verliezen door op een verkeerde wijze te werk te gaan. Ik dacht, dat dit energieverlies, gezien de emoties, die er bovendien mee verbonden plegen te zijn, wel eens een heel sterke invloed op menselijke gedrag en beleven zou kunnen hebben. Voor de eenling zal er bovendien vaak sprake zijn van een geestelijke schade, die niet beperkt blijft tot een wegvallen van bepaalde innerlijke krachten en vermogens, maar ook het lichaam aan kan tasten en vooral in de aura heel wat storingen kan doen ontstaan.

Een voorbeeld voor een dergelijke situatie vinden wij b.v. bij de zuidmolukkers in Nederland. Het is duidelijk, dat een deel van deze mensen niet ten onrechte verlangt naar een eigen gemeenschap, waarin men zelf ook wat te zeggen heeft. Zoals duidelijk is, dat zij dit niet zonder meer en zeker niet in uw land, zullen kunnen bereiken.

Op het ogenblik, dat je je onvermogen tot het direct waarmaken van je ideaal beseft, dien je je echter af te vragen, wat je dan wel kunt doen en bereiken. Maar juist hier falen deze mensen vaak.

Velen onder hen zeggen: wij kunnen het zelf niet, dus moeten anderen het maar voor ons doen. Het zou ons te veel offers kosten, wij zouden, zij het tijdelijk, ons moeten onderwerpen? Dat doen wij niet. Dan moeten anderen ons ideaal maar voor ons waar maken. De nederlandse regering bijvoorbeeld.

Dit, terwijl het voor een ieder, die reëel nadenkt, wel duidelijk is, dat die regering dit niet eens zou kunnen doen, wanneer zij dit werkelijk en met alle middelen zou nastreven. Maar deze mensen willen hun machteloosheid evermin aanvaarden, als de machteloosheid van anderen. Zij worden op de duur geobsedeerd door het denkbeeld: wat wij niet kunnen, moeten anderen voor ons doen.

Wanneer je de drijfveren geheel ontleeft, gaat het er velen niet eens meer om het ideaal waar te maken. Het gaat hen er alleen nog maar om hun streven en denken als juist erkend te krijgen. Wat verder natuurlijk niets oplost en in feite voor hen niets in positieve zin bereikbaar zou maken.

Zij willen, redelijk of niet, hun zin hebben en kiezen daarbij voor een strijd tegen degenen, die zij menen te kunnen bereiken. Zij willen hun recht, hun belangrijkheid etaleren en komen tot acties, gijzelingen enz., waar het gaat om politieke geldingsdrang.

Maar gelijktijdig speelt dit ook op meer persoonlijke basis een dermate grote rol, dat hun gedrag tegenover andere mensen in een meer persoonlijke sfeer eveneens minder aanvaardbaar wordt. Indien men in bepaalde gelegenheden hun meerwaardigheid niet wil erkennen en van hen eist, dat zij zich naar de normen van de Nederlanders zullen gedragen, zo zijn zij op de tenen getrapt, willen zich laten gelden en, wanneer zij als gevolg van een dergelijk optreden uit een café of discobar worden gezet, zoeken zij een overmacht bijeen te brengen om het betreffende lokaal en allen die daarin zijn, te terroriseren.

Zelfs indien zij er zonder schade voor zich in zouden slagen hun wil aan anderen op te leggen, anderen hen te doen vrezen, zo blijft de vraag, hoeveel energie en kracht dit alles hen kost en wat er in feite mee bereikt wordt.

Hoeveel levenskracht wordt er niet besteed aan het voorbereiden van nutteloze zaken, hoeveel energie wordt er niet in bitterheid weggepraat, hoeveel droombeelden worden er niet voortdurend opgebouwd over zaken, die zo en zo zouden moeten zijn en hoeveel tijd gaat niet verloren met het spreken over alles, wat men zou doen, wanneer de zaken anders lagen?

Met diezelfde energie had de gehele zuidmolukse gemeenschap zichzelf kunnen verheffen tot een intellectueel peil en een kunde, ja, zelfs een geestelijk peil, dat hen in Indonesië graag ontvangen gasten gemaakt zou hebben en hen zo de kans zou bieden zich die plaatsen te veroveren, waarop zij daadwerkelijk iets aan hun idealen hadden kunnen doen.

Maar erkennen, dat alleen in langzame opbouw iets van het RMS ideaal bereikt zou kunnen worden? Dat nooit. Wij hebben gelijk, wij moeten daarom meteen onze zienswijze zien overwinnen. Wij hebben rechten en niemand anders....

Trouwens, een dergelijke mentaliteit speelde ook een rol bij de laatste kabinetsformatie in uw land. Hoe wonderlijk heeft men niet, denkende aan eigen gelijk en niet aan de feiten, over en weer gemanoeuvreed en hoe wonderlijk manoeuvreert men ook nu nog? Hoeveel energie praat men niet weg met debatten over de vraag, of een minister nu wel danwel niet gelijktijdig ook zakelijke belangen zou mogen bezitten en de vraag, of het nu wel werkelijk erg is danwel niet, wanneer je een koopsompolis hebt genomen. Trouwens: wanneer je uitgaat van de mentaliteit van de gemiddelde Nederlander is het niet erg, wanneer je uitgaat van de eisen, die een Nederlander aan anderen pleegt te stellen, is het verschrikkelijk. Maar is het de moeite waard, daarom zoveel energie aan op zich niet belangrijke vragen te spenderen? Wanneer je je daarom zo druk maakt, hoe wil je dan nog een oplossing vinden voor veel belangrijker problemen als b.v. de werkgelegenheid in Nederland? Oplossingen voor een werkelijk rechtvaardige verdeling van inkomsten, werk en mogelijkheden? Daar kom je niet bepaald ver mee, wanneer je over polissen en dergelijke zaken

blijft zeuren.

Wanneer ik spreek over de verspilling van alle vormen van energie, zo zijn dergelijke voorbeelden reeds voldoende om een ieder duidelijk te maken, dat er heel wat energie naar de maan gaat, die heel wat konstruktiever en beter gebruikt zou kunnen worden.

Maar blijf in uw denken dan niet alleen bij die molukkers of die ministers enz. Want die doen het wel altijd goed en kritiek op hooggeplaatsten gaat als vanzelf goed. Maar vraag u meteen eens af, hoe het thuis dan wel gaat. Hoeveel malen wordt daar niet de energie, die voldoende zou zijn om een heel huis geheel brandschoon te maken, verknoeid in die die dagen van emotioneel welis-nietis. Realiseer u ook dit.

Het gaat niet allen om de kracht en energie, die de wereld van node heeft, maar evengoed om de energie in u, die u in staat stelt, zelf het nodige te bereiken en tot stand te brengen.

Wanneer de mens zijn eigen energie wat beter op peil leert houden, heeft hij veel minder van die energie uit de wereld nodig, is hij minder afhankelijk van apparaten, maar ook van zijn medemens. Dan kan hij zijn eigen persoonlijkheid beter ontplooiën en heeft hij meer mogelijkheden in geestelijk opzicht.

Bovenal zal de mens dan in staat zijn, de werkelijkheid beter onder ogen te zien en zal hij niet telkenmale tot stilstand komen bij het beschouwen van droom en wensbeelden, die met de feiten weinig of niets te maken hebben. Want hoe vaak zien wij mensen met een minachting voor alle feiten een ideaal najagen, tot zij, hijgende, tot stilstand komen om anderen vervolgens heftig te verwijten, dat het hún schuld is, dat men niet verder is gekomen.

En daar wij toch over energie in vele vormen spreken, nog iets over geestelijke energie. Wat geestelijke energie dan wel mag zijn? Stoffelijk is het zeker niet, maar het is moeilijk te omschrijven. Bij een mens blijkt het in ieder geval iets te zijn, dat direct samenhangt met oddkracht, prana e.d.

Het is bij de mens het vermogen, waardoor hij de inhouden van zijn wezen uit kan stralen, het vermogen waardoor hij ook zwakkere signalen van anderen duidelijk kan ontcijferen. Het omvat daarnaast zijn vermogen om stimuli uit te zenden naar anderen en indrukken, die hij buiten eigen stoffelijk voertuig heeft opgedaan zodanig in dit voertuig kan vastleggen, dat zij voortaan deel uitmaken van de toegankelijke delen van het geheugen.

Er zijn mensen, die zich met deze geestelijke krachten en waarden wel voortdurend, maar alleen theoretisch bezighouden. Zij pluizen alles uit. Wanneer zij de evangeliën als basis gebruiken en zich er doorheen geworsteld hebben, beginnen zij weer van voren af, desnoods zelfs in het oude testament, steeds weer zich afvragende, wat God met een bepaalde uitspraak wel bedoeld zou hebben. Veel concentratie en emotie wordt hieraan besteed, zelfs de eigen geestelijke

energie wordt afgetapt, om dit alles vol te kunnen houden.

Op de duur stoten zij zelfs alle geestelijke mogelijkheden af, die de mens eigen zijn, om toch vooral hun beeld van de wil Gods voldoende af te kunnen ronden.

Anderen leven als zieltjes zonder zorg. Wat niet betekent, dat zij op hun wijze niet vroom gekovig kunnen zijn. Zij leven gewoon in God. En het wonderlijke is, dat zij daar zelfs wanneer zij uiterlijk ongelovig zijn, heel wat kracht bij schijnen te ontvangen. Zij schijnen ook steeds weer aan te voelen, wat nodig is. Het zijn mensen, die altijd ter plaatste schijnen te zijn op het juiste ogenblik, dat iemand hen nodig heeft, ofschoon zij verder niet bepaald opvallend zijn.

Het zijn vooral deze mensen, die, - beter dan welke theoreticus ook, - het verlossende woord weten te vinden, wanneer er ergens problemen rijzen. Het is, of zij steeds en instinktief uit duizenden woorden of mogelijkheden dat ene weten te kiezen, dat op een bepaald moment werkelijk doeltreffend is.

Deze mensen hebben hun geestelijke energieën niet verspild aan pogingen om een menselijk begrijpelijk wereldje met wetten en vaste regels voor zich aanvaardbaar op te bouwen. Daarom beschikken zij over hun geestelijke krachten en kunnen zij die altijd weer juist gebruiken.

Er zijn natuurlijk onder u enige mensen, die denken: nu ja. Wanneer je in de geest gelooft, liggen de zaken toch wel heel anders Maar ook hier blijkt telkens weer, dat u, wanneer u voortdurend bezig bent te onderzoeken, of uw geloof wel geheel juist is en hoe dit geloof juist geïnterpreteerd en in regels omschreven moet worden, zo zult u ook hierdoor uzelf steeds meer afsluiten voor geestelijke voeding en zult u op een gegeven ogenblik uw krachten niet meer richten op de werkelijkheid van eigen leven en innerlijk, maar dezen geheel gebruiken om toch a.u.b. een juistere formulering te vinden, voor hetgeen u als waar beschouwt. Daarmede kom je zeker niet verder.

Geestelijke energie is altijd voor ons aanwezig en is bruikbaar op alle ogenblikken, waarop wij niet door stoffelijke zaken of eigen wezen geobsedeerd worden.

Naarmate wij leren vrijer te zijn, meer open te staan in de stoffelijke wereld en onze innerlijke krachten desondanks niet te ontkennen, komt men ook onvermijdelijk tot een hoger geestelijk niveau van kracht. Men beschikt dan over meer reserves, kan geestelijke krachten gemakkelijker ontvangen en ook op verschillende vlakken uitstralen, zodat wij er soms een medemens mee genezen, in andere gevallen in een sfeer beleven of gedachten projecteren en zo werkelijke inhouden van ons wezen naar anderen overbrengen. En al snel blijkt, dat deze geestelijke kracht groter is en meer mogelijkheden voor ons schept, dan ooit menselijk te beredeneren zou zijn.

Daarom zie ik het als een grote energieverspilling, wanneer ik moet konstateren, dat de mensen bezig zijn fel te strijden over godsdiensten, ideologien e.d. Het zou volgens mij beter zijn, geheel open te staan voor de werkelijke feiten van het leven.

Je zult dan ook een toenemend besef ontwikkelen voor het geestelijke, het onzichtbare, wat je omringt. Al snel wordt je dan meester over je lichaam en ben je iemand, die zijn geestelijke waarden voluit en bewust beleeft. Dit inplaats van een wezen te zijn, dat slaafs instinkten van de stof volgt en zo steeds weer wegen inslaat zonder te weten, waarheen zij voeren en zonder in staat te zijn, door eigen keuze ook maar enige verandering van belang te veroorzaken.

Daarnaast moet u niet vergeten, dat de geestelijke energie, waarover u kunt beschikken, een soort band vormt tussen u en de sferen. Het ik wordt dan tot een kracht, die kan reageren op alle gelijkgestemde krachten, ongeacht de staat, waarin zij verkeren.

Er is dan een voortdurende wisselwerking mogelijk en denkbaar tussen het goddelijke, de sferen en het bewustzijn van de mens in de stof. Hierbij zal echter uw eigen peil van geestelijke energie, die beschikbaar is, de mate bepalen, waarin dergelijke kontakten mogelijk zijn. Kortom: voor de mens wordt het kontakt met onzienlijke werelden merendeels bepaald door de hoeveelheid geestelijke energie, waarover hij weet te beschikken.

In geestelijk opzicht is deze geestelijke kracht dan ook van evenveel belang als de adem voor de stof zal zijn. Wanneer je steeds minder lucht krijgt, stik je langzaamaan. Wanneer je steeds meer de eigen geestelijke inhouden afsluit voor de wisselwerkingen met de kosmos, zult u in toenemende mate een tekort krijgen aan geestelijke energieën. Uw geest dreigt te stikken, slaapt uiteindelijk geheel in en is dormant geworden. Reageren op geestelijke krachten, waarden en impulsen is voor een mens, die het zover heeft laten komen, niet meer mogelijk. In het eigen besef van de mens is er een gevoel van onvolledigheid, dat voert tot een steeds meer depressieve benadering van alle feiten en gedachten.

Kortom: het evenwicht is verloren gegaan. Er is geen balans meer te bereiken tussen de krachten, die u bereiken en de krachten, die u zelf bezit of innerlijk voortbrengt. Daarmede ontbreekt de compenserende werking, waardoor voor een mens zelfs ondanks alles het leven positief en zelfs vreugdig kan zijn. Zelfs menselijk geluk voert tot een negatieve benadering: de angst het te verliezen domineert alle aangename gevolgen er van. En wanneer je per ongeluk pijnlijk aan een steen stoot, lijkt het je een ogenblik, of Atlantis hernieuwd ten onder gaat.

Onzinnig en overdreven? Het lijkt u mogelijk zo. Maar ik blijf dicht bij de werkelijkheid, bij de feiten. Wanneer uw eigen geestelijke energie steeds meer afneemt, wordt u in toenemende mate het slachtoffer van uw wereld. U kunt haar niet meer veranderen, uzelf in die wereld niet meer voldoende beheersen. U kunt u mogelijk in uw denken nog wel verzetten, maar aan de feiten kunt u nooit en nimmer, zelfs niet door een vrije keuze, iets veranderen. Zelfs uw begrip voor de ware verhoudingen in uw wereld gaat geheel teloor. De diepte van uw leven is dan weg.

Daarom is het zo belangrijk, dat een mens allereerst zijn geestelijke kracht leert ontwikkelen en gebruiken.

Recapitulerende: De mens, die zijn geestelijke krachtbronnen te veel misbruikt en stoffelijk te weinig zijn energie op peil houdt, zal zijn eigen concentratievermogen verminderen en dus steeds minder in staat zijn tot bewuste communicatie met eigen innerlijk.

Zo iemand zal eerder geneigd zijn zichzelf af te sluiten voor alle andere geestelijke waarden en krachten en hierdoor in toenemende mate tot slachtoffer worden van zijn omstandigheden, daar hij zowel dezen als zichzelf steeds minder zal kunnen beheersen. Wat een reden zou moeten zijn, om eigen energie zo juist mogelijk te gebruiken.

Op uw wereld, zo konstateer ik, gebruikt men op het ogenblik een reclamebeeld, bestaande uit een wereld, die als een soort kaars opbrandt. Een beeld, dat niet slaat op de feiten.

Op het ogenblik, dat de mens een beter begrip krijgt voor de magnetische krachten van de aarde zelf, zal hij weer duizenden jaren verder kunnen gaan met het opvoeren van zijn energiegebruik en zou hij daarmee ten einde komen, dan kan hij nog altijd gebruik maken van de statische lading tussen de buitenste lagen van de atmosfeer en de aarde zelf. Ook hieruit kan men zoveel energie aftappen, dat de wereldbehoefte hierdoor gedekt kan worden, mits overeenstemmend met het huidige gebruik per capita. Bij een juist gebruik van beide mogelijkheden zou je zelfs kunnen stellen, dat de gehele aarde zelf een enorme electrogenerator is geworden.

Een tekort aan energie is eerder een angstdroom dan een onvermijdelijke werkelijkheid. Maar wat heb je aan steeds meer energie en mogelijkheid, je eigen taak door apparaten te laten verrichten, wanneer je daaraan als mens zelf ten gronde gaat?

Een mens, die zich te sterk afhankelijk maakt van krachten en energieën buiten zichzelf, wordt hierdoor steeds meer een soort levende dode, iemand zonder eigen werkelijke initiatieven, zonder werkelijkheidsbesef.

Daar symptomen van dit alles in uw dagen reeds hier en daar kenbaar worden, terwijl uw eigen energieproblemen in het brandpunt van de belangstelling staan, meende ik, dat dit een onderwerp van zodanige actualiteit was, dat het uw aandacht en nadere overwegingen waard zou zijn.

Indien ik op het ogenblik probeer het gemiddelde van degenen, die een soort geestelijke verstikking, een afgeloten zijn van geestelijke energieën ondergaan, te ramen, zo ligt dit tussen 4 en 6 per duizend. Theoretisch berekend zou de meest juiste aanduiding luiden: 4.9 per 1000, maar de verdeling is niet zo gelijkmatig, dat dit gemiddelde overal geldt.

Er is kennelijk een sterke progressie aan de gang. Rond 50 jaren geleden bedroeg het aantal van geestelijke kracht afgesloten mensen iets minder dan 2 per 1000. Rekening houdende met de nu heersende tendenzen is de kans groot, dat over rond 20 jaren hun aantal zal stijgen tot 8 à 10 per 1000.

Het ziet er dus naar uit, dat in de lopende ontwikkelingen steeds meer mensen deze moeilijkheden zullen ondervinden inclusief negativiteit e.d.

Wat mij brengt tot de vraag, of aan dit alles nog iets te

doen is. Wat betreft het sparen van energie op uw wereld is het antwoord duidelijk genoeg: Gezien de mogelijke nieuwe ontwikkelingen zal men enige tijd energie moeten sparen en dan niet door meer lichten uit te draaien, maar door alleen externe energie te gebruiken, wanneer je iets met je eigen menselijke energie niet meer redden kunt.

Wat de mensen betreft, die een soort geestelijke verstikking ondergaan en daardoor steeds meer negatief reageren en in toenemende mate ook amoraliteit gaan vertonen, ligt het moeilijker. Men kan aan dit alles soms nog veel doen, maar zal hiervoor zijn eigen geestelijke energie bewust en gericht moeten gaan gebruiken. Kortom: geestelijke kracht geven en stoffelijk geduld geven, zonder te zachtzinnig te worden.

Wanneer b.v. iemand aan hard drugs verslaafd is, heeft het weinig of geen zin medelijdend te zeggen, dat pappa of mamma wel alles in orde zal maken en hier is voorlopig een vervangende drug, die ook wel verslaaft, maar niet zo schadelijk is voor je lichaam

Je moet de mensen de kracht geven, zichzelf te overwinnen. En daartoe moet je een bepaalde uitstraling op kunnen brengen. Mensen, die ten volle geestelijk bewust zijn, beschikken niet alleen over deze uitstraling, maar bovendien over energie, waardoor innerlijk contact kan worden gemaakt en de persoonlijkheid gesterkt kan worden, zichzelf te beheersen en te overwinnen ondanks alles.

Gelijktijdig kan men het slaapproces, dat dergelijke mensen innerlijk vaak ondergaan, doorbreken. Waardoor deze mensen zelf meer kunnen opbrengen - meer kunnen afzien - zonder daaraan ten gronde te gaan of zwak te worden, dan u zoudt denken.

Een mens, die om welke redenen dan ook, een dergelijke geestelijke kracht van een bewuste ontvangt, zal inderdaad er beter aan toe zijn. Maar wel zal hij in korte tijd heel wat illusies verliezen.

Maar voor mensen, die nog niet geheel geestelijk bewust zijn, doch wel voor de krachten van de geest openstaan, geldt dat zij over voldoende krachten beschikken om andere mensen te helpen zichzelf te hervinden.

Wat tussen haakjes betekent, dat niet de mensen, die alles stoffelijk alles aandragen om het voor een ieder zo prettig mogelijk te maken, bij drugteams de beste resultaten behalen, maar mensen, die een innerlijke openheid bezitten en daarnaast de moed bezitten om hard, maar nooit zonder harmonische gevoelens, tegenover de anderen op te treden.

Een zelfde mogelijkheid tot juiste benadering bestaat voor vele misdadigers en zelfs voor vele - maar niet alle - terroristen. Iemand, die over voldoende geestelijke kracht beschikt en daarnaast voldoende hardheid bezit, zal dergelijke mensen los kunnen maken uit hun geestelijk en mentaal isolement, dat voor het merendeel van hun daden aansprakelijk blijkt te zijn.

Ook deze mensen kunnen tot een actiever geestelijk leven worden gebracht, zodat zij zich gelijktijdig redelijker en bewuster openstellen voor de wereld, waarmee zij te maken hebben.

Het beschikken over voldoende geestelijke kracht is dus wel erg belangrijk. Maar hoeveel mensen per duizend zouden voldoende geestelijke kracht op kunnen brengen?

Jammer genoeg op het ogenblik slechts $\frac{1}{4}$. Oftewel 1 persoon per 4000. Onder hen zijn er echter nog velen, die te druk met eigen zaken bezig zijn, of zich richten op andere volgens hen belangrijke dingen als zaken enz. om zich bezig te kunnen en willen houden met mensen, die geestelijk en stoffelijk vastgelopen zijn.

Kortom: degenen, die dit werk nu volbrengen en willen doen, vormen zelfs onder hen, die geschikt zouden zijn, een kleine minderheid. En dit lijkt mij, gezien de ontwikkelingen op uw wereld, eveneens een schromelijke verspilling van energie en talent.

Realiseer u, hoeveel doorzettingsvermogen, hoeveel wilsen geestkracht er op het ogenblik nodig is om b.v. een tweede klasse voetbalclub redelijk te laten draaien en beseft, dat men door zich niet zo te laten binden door de mogelijkheid op een paar doelpunten meer mogelijk enkele medemensen van hun lasten zou kunnen bevrijden.

Sommige mensen hebben een zo grote innerlijke overtuigingskracht, dat zij b.v. als regisseur van een film, leider van een bedrijf, de mensen er toe brengen in feite boven hem verwachte niveau van kunnen te presteren. Maar het zou beter zijn, meer mensen in staat te stellen, weer vrede met zich te sluiten en de werkelijkheid te aanvaarden, zoals die nu is.

Een groot deel van de inspanningen en geestelijke krachten, die aan dergelijke zaken worden gewijd, doen mij vanuit mijn standpunt werkelijk aan als een tomeloze en schromeloze energieverspilling.

Op vele niveaus is er op het ogenblik de dreiging van een energietekort. Maar de oorzaken daarvan liggen eerder in de mens dan in de structuur van de wereld buiten hem. Een mens kan altijd weer veel meer, dan hij denkt te kunnen. Een mens kan veel meer uithouden, dan hij denkt. Een mens kan ook veel meer bereiken, dan hij denkt. Maar hij beseft en realiseert dit slechts, wanneer er in hem een grote behoefte is zich op deze wijze waar te maken.

Zoek daarom allereerst naar de innerlijke harmonie, die u tot al het andere in staat zal stellen. Probeer niet heilig te zijn of te schijnen. Want de mensen waarover ik spreek, de bewusten, zijn zeker geen heiligen. Zij gedragen zich normaal, leven normaal tot het ogenblik, waarop een beroep wordt gedaan om hun innerlijke kracht.

Wie naar geestelijke bewustwording streeft, behoeft niet opeens anders te gaan leven, mogelijk voortaan celibatair te zijn. Wat dat uithaalt kun je in het uiterlijk en gedrag van sommige hogere geestelijke wel aflezen. Denk eens aan mensen als bisschop Gijssen.

Uiterlijkheden hebben met de werkelijke geestelijke ontwikkeling en het bewust beschikken over geestelijke kracht niets te maken. Zelfs niet de vraag, of je practiserend hetero bent of andere wegen wilt volgen. Het uiterlijke speelt bijna geen rol. Alleen het vermogen tot harmonie en innerlijke vrijheid spelen een rol bij dit alles.

En innerlijke vrijheid betekent bovendien, dat je steeds beter beseft, dat innerlijke processen en ervaringen veel belangrijker zijn dan al die voorbijgaande en vaak kleine dingen, waarover de mensen zich zo vaak opwinden.

Men stelt wel: mens sana in corpore sano, oftewel: een gezonde ziel huist in een gezond lichaam. Dit is niet juist, want een gezonde ziel kan heus ook wonen in een ziek lichaam. Maar je benadering van je wereld en je stoffelijke ik dient gezond rationeel en zelfs pragmatisch te zijn, wil je de gezonde ziel een kans geven zich te openbaren.

Mijn raad in dit opzicht: vermijdt alle onnodige strijd en gebruik de tijd, die u wint door niet steeds weer voor uw gelijk te vechten, wanneer het er feitelijk niet opaan komt, om uw innerlijke harmonie te versterken en jezelf wat meer te leren beheersen, uiterlijk zowel als innerlijk. Dan zult u zien, dat alles meevalt en dat u steeds weer over voldoende energie kunt beschikken. Want het lot van de wereld wordt, zover het de mens betreft, door de mens zelf bepaald en niet door omstandigheden, die buiten zijn beheersing, kenvermogen en bereik liggen.

Hebt u commentaar?

x Ik ben het grotendeels met het gestelde eens, maar meen dat de mensen ook vrijer tegenover elkaar zouden moeten staan..

- U trekt een konsekwentie uit mijn betoog en niet ten onrechte. Vrijer tegenover elkaar staan betekent echter wederkerigheid en dit is niet een twee-drie-te verwezenlijken.

Een mens, die een hoger besef bereikt en zijn geestelijke krachten beter weet te hanteren en uit te stralen, zal zichzelf beter beheersen. Dit betekent, dat hij zich weinig of niets van anderen aantrekt, wanneer het om voor hem wezenlijke zaken gaat, maar in alle andere gevallen rekening blijft houden met de burens enz.

Zo iemand is in wezen vrijer, maar gelijktijdig ook veel verdraagzamer. Hij zal niet meer proberen te bepalen, wat goed is voor iedereen, maar zal waar maken, wat voor hem mogelijk is en voor alle anderen, die hij met zijn krachten bereiken kan.

Kortom: hij gebruikt zijn krachten niet om uiterlijke vrijheden t.a.v. anderen te verwerven, maar eerder om allen, die hij bereiken kan, vrijer te doen staan t.a.v. regels en gelijktijdig bewuster te doen reageren op het werkelijke gebeuren.

Dat was het dan. Mag ik u nog een enkele leuze meergeven: Het is dwaas energie, ook innerlijke energie te gebruiken voor dingen, die niet bepaald ter zake doen. Het is wijs om alle vormen van energie doelmatig te gebruiken op ogenblikken, dat je beseft hiermede wezenlijk iets tot stand te kunnen brengen of te kunnen veranderen.

Doe steeds weer een beroep op uw innerlijke krachten, wanneer de energie elders schijnt te falen of uw eigen stoffelijke kracht tekort schiet. U zult ontdekken, hoeveel mogelijkheden er ook voor de mens in de stof nog bestaan, wanneer hij zijn geestelijke origine niet meer verloochent.

Ik dank u voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

U hebt een lange tijd over energie gesproken en nu moet ik in dit tweede gedeelte van de avond nog wat zeggen over esoterie. Maar ja, al denk je vaak, dat je over die esoterie wel iets verstandigs kunt zeggen, elke keer constateer je weer: ik doe men best, maar zoals het er uit komt, deugt het niet helemaal.

Dit hangt samen met het wezen van de esoterie, al snappen niet alle mensen dit meteen; over datgene, wat je diep in jezelf hebt en beleeft, kun je in feite niet verstandig met anderen spreken. Wanneer je toch probeert er verstandig over te praten en eerlijk te blijven, zo is het voor anderen onzin.

En probeer je, het zo uit te drukken, dat een ander het kan begrijpen, dan blijkt na afloop, dat je hebt gelogen tot je er bijna van barste. Wat u niet behoeft te verwonderen, want een innerlijke wereld bestaat altijd weer uit vele gesloten kamers en slechts enkele openbare vertrekken.

In de openbare vertrekken kan in feite een ieder wel binnen komen. Dat vindt je niet erg. Maar al die afgesloten kamers bevatten dingen, waarover je niet wilt praten, waarover je niet kunt praten, of waaraan je zelfs misschien niet eens durft denken.

Toch spelen ook die in de esoterische beleving een rol. Op het ogenblik dat je in de innerlijke wereld probeert bewustzijn te verkrijgen, spelen al die dingen hun rol en zijn zij een onverbrekkelijk deel van alle innerlijke processen en belevingen. Geen wonder, dat je in moeilijkheden komt, wanneer je van die belevingen enz. iets naar buiten probeert te brengen.

Wanneer je bij de pijnlijke punten komt, ontwijk je die, zoals je dit ook pleegt te doen bij een psychiater. Weet u, wat volgens sommigen een psychiater is? Een beroepsgek die als professional de amateurs probeert zó te coachen, dat zij niet meer opvallen.

Je kunt natuurlijk ook stellen, dat een psychiater iemand is, die probeert innerlijke angsten naar buiten te brengen. Wat hem gemeenlijk maar zeer ten dele zal gelukken. Maar ja, wanneer de patient nu maar denkt, dat hij beter is, zal de psychiater dit bevestigen, waarna beiden tevreden zijn, tot de rekening komt.

Wanneer u echter ooit onder behandeling van een goede psychiater bent geweest, zo zult u ontdekt hebben, dat je, zodra een zeer punt te veel benaderd wordt, je op alles wil reageren, alle dingen wel wilt vertellen, wanneer dit punt maar ontweken kan worden. En toch is dit vaak een punt, dat voor het geheel van uw gedragingen en belevingen van heel groot belang is.

Wanneer je spreekt over je esoterische ontdekkingen en belevingen, kamp je met de zelfde moeilijkheid. In de innerlijke wereld zelf vallen echter de grenzen tussen angsten en andere herinneringen en bewustzijnswaarden weg.

Magiers spreken wel over de wachter aan de drempel. Wanneer je het geheel van je innerlijk beseft, kun je echter die wachter best onder ogen zien, ook al is deze opgebouwd uit al je angsten en vrezen. Men noemt dit verschijnsel ook wel de

wachter aan de poort. Maar dat klinkt mij te veel naar een portier, die verwacht, dat je na het bezoek hem nog een flinke fooi zult geven ook.

Wanneer je het geheel van je innerlijk zijn kunt aanvaarden, kun je zonder meer langs deze wachter gaan en de lichtende werelden betreden, zo zegt men. Maar vergeet één ding niet. Wanneer je terug gaat en nog eens dezelfde trip zou willen maken, moet je opnieuw langs deze wachter, die niets van zijn verschrikking heeft verloren.

Ik haal dit aan, omdat een mens, die zelfs tot in de hoogste werelden bewust is uitgetreden, dezen nooit geheel zal kunnen beschrijven en ook omtrent zichzelf de gehele waarheid zal kunnen zeggen. Want je hebt dan mogelijk wel veel bereikt, maar je angsten zijn nog steeds hetzelfde gebleven.

Ik zal proberen het volgende in enkele punten uit te drukken. Want, zoals u weet, zijn er in de geest vele soorten van verbale bloemen, van rozen tot chrysanten en anemomen. Zelfs tulpen en afrikaantjes bloeien in de sferen. Maar dan heb je ook mij nog en ik behoor, in verbaal opzicht, tot de kaktussen. En niet, omdat ik vroeger zoveel kak gehad heb. Maar ik ben nu eenmaal wat stekelig van aanleg en zeg daarom alles graag spits en puntsgewijs.

Hij, die esoterisch bewustzijn zoekt, moet eerst bereid zijn, zichzelf te aanvaarden, zoals hij is. Zonder dit kan hij niets bereiken.

Hij, die zijn innerlijke wereld betreedt, dient te beseffen, dat zijn angsten hem niet kunnen overrompelen, zolang hij dezen niet beziet als losstaande van de rest van zijn wezen. Als eenheid kan hij ingaan tot lichtende werelden.

Praat niet over je eigen innerlijk. Zover het kontakten met anderen betreft, zijn er wel interessantere onderwerpen te vinden.

Elke mens, die doordringt tot de kern van eigen innerlijk, zal tot zijn verbazing ontdekken, dat in hem zeer grote lichtende krachten aanwezig zijn en zal zich daarmee verbonden gevoelen. Dit gevoel van verbondenheid kun je behouden, zolang je maar niet probeert, dit alles tot uitdrukking te brengen op een voor anderen redelijk vatbare wijze.

Esoterie wordt geboren door het innerlijke zoeken, niet door gewichtige praat. Wanneer iemand te veel praat over esoterie kun je er wel zeker van zijn, dat hij van binnen nog niet ver is gekomen.

Degene, die zich door deze uitspraak getroffen voelen, verzoek ik, zich na afloop tot het bestuur te wenden. Dan heb ik er geen last van. U kunt zich natuurlijk ook innerlijk afvragen, of ik mogelijk gelijk heb en er iets aan gaan doen.

Wanneer je innerlijk besef bereikt, zal je mogelijkheid om alle innerlijke waarden ook menselijk bewust te beheersen groter worden, naarmate je in staat bent, dezen stilzwijgend in te voegen in de normaliteit van je bestaan.

Wanneer iemand bepaalde paranormale kunststukjes vertoont om daarna uit te breken in een redevoering over zijn innerlijke en volgens hem hoge bewustwording, zo raad ik u, dan wel eens over die kunststukjes na te denken dan wel zolang in te slapen.

Wanneer u zelf bezig bent met het zoeken naar uw innerlijke waarheid, heb ik hier nog een paar tips voor u:

Probeer geen onderscheid te maken tussen droom en werkelijkheid, wanneer je daarmee begint. Innerlijk is alles even werkelijk en waar. Probeer liever, alles wat je in jezelf beseft, tot harmonie te brengen.

Vraag je niet af, hoe deze of gene je vertelde, dat het zou moeten gaan of zijn. Probeer alles te ondergaan en te zien, zoals het is.

Wanneer een ander zegt, dat het gouden licht het hoogste licht is, moet je dus niet uit alle krachten proberen, dit gouden licht te zien, maar doe je er beter aan je af te vragen, of er een deel in je bestaat, waarin tenminste een klein lichtje brandt. Met dat lichtje kun je verder gaan, niet door te blijven hunkeren naar iets, wat een ander je als goed en begerenswaardig heeft bijgebracht.

Elke esoterische theorie of redenering kan dienen om op de juiste wijze in stemming te komen. Maar onverschillig welk voertuig u ook voor uw concentratie wenst te gebruiken, wanneer u er in zit, zult u zelf er voor moeten zorgen, dat het in uw wezen de juiste weg gaat.

Maak het je ook niet te gemakkelijk. Want er zijn heel wat mensen, die het wel goed bedoelen, maar geestelijk gezien doen denken aan kinderen, die in een trapautoje zitten en zich voorstellen, dat dit, wanneer zij maar hard genoeg vroem vroem roepen, zo hard zal gaan als een echte racewagen.

Ik wil niemand onder u op enigerlei wijze kwetsen, begrijp dat goed. Maar mag ik u toch het volgende voorhouden: Alles, wat in je gebeurt, zal op de een of andere wijze ook uiting vinden. Het is belangrijk, dat je de uiting beseft als deel van je innerlijk zonder deze ook zo voor anderen te benoemen.

Na deze korte punten wil ik er nog op attent maken, dat esoterie voor heel veel mensen in feite iets is, wat in de plaats staat van een geloof. Op het ogenblik, dat je geloof intens beleeft, is de vorm ervan niet meer belangrijk, omdat de innerlijke zekerheid, die er uit voortvloeit, in zichzelf tot een kracht wordt. En bij esoterie geldt precies hetzelfde.

Op het ogenblik, dat je je gaat vastklampen aan de vormen, blijkt al, dat de inhoud voor jou onvoldoende is, want dan voel je je innerlijk niet zeker.

Ik heb in mijn tijd een goede man gekend, een dominee, die altijd goed was voor een paar boterhammen en een paar stuivers omzet. Maar ja, de man was zo bang van alles, wat hij diep in zichzelf voelde en dacht, dat hij steeds weer probeerde alle teksten letterlijk te nemen. Zo ging hij letterlijk naar de duistere regionen, die hij anderen zo letterlijk voorspiegelde aan de hand van bijbelspreuken.

Eerst toen hij zichzelf overwonnen had en zijn innerlijke waarheid en zekerheden in de plaats stelde van zijn formuleringen, kwam hij terecht in zomerland.

En wat doet zo iemand dan? Hij zet emeritus achter zijn naam en neemt zijn gemak er van. Wat werkelijk zo is gebeurd. Zodra je vast gaat zitten aan uiterlijke regels en uitleggingen, durf je je innerlijke waarde niet meer voldoende ruimte

te geven om zich waar te maken. Ik dacht, dat dit een zeer esoterische waarheid was.

Heel veel mensen beschouwen een leer als een soort kuras of harnas, waarin zij verder tegen alle vijandige krachten buiten zich beschermd door het leven heen kunnen sloffen.

Maar je moet wel heel sterk zijn, want anders is een dergelijke last niet meer te tillen, zodat heel wat mensen bezwijken in geestelijke zin onder de dogmatiek, waarachter zij meenden zich te kunnen verschuilen.

Een dogma heeft weinig zin. Wanneer je een innerlijk bewustzijn nastreeft, kun je de dogma's dus beter buiten de deur laten staan.

Ik herinner mij trouwens iemand, die een paar dogmen buiten de deur hield. Dat waren van die beesten, die zichzelf konsument voelden en een ieder, die het erf op kwam als een redelijke konsumptie zagen.

Je kunt natuurlijk stellen, dat die dogmen het erf goed verdedigden. Maar één ding is zeker: Wanneer er iemand kwam om iets te kopen, joegen zij die ook van het erf, wat de boerin heel wat eiercenten heeft gescheeld.

Zelfs wanneer je een dogma alleen uiterlijk hanteert, zal het nog vele mensen en krachten afschrikken en je zo de kans niet geven zelf over mogelijke harmonie te beslissen. Zo mis je veel, dat voor jou toch van betekenis zou kunnen zijn.

Vandaar mijn stelling: dogmatiek is uit den boze. Waarmede ik alles gezegd heb, wat wil wilde zeggen. Dus wat moet ik nu nog meer gaan zeggen? U mompelt: zeg maar wat. In de eerste plaats doe ik dat meestal en in de tweede plaats: denkt u soms, dat ik de politiek in wil?

Ik hoor, dat er bij u binnenkort weer kleine verkiezingen zijn, die wel eens een grote kiespijn voor de grote partijen zouden kunnen betekenen. Maar daarbij zegt men ook vaak maar wat en doet, of wat men zou willen, gelijk is aan wat men zou kunnen. Vergeet dat maar.

Maar ja, wanneer je al die mensen hoort spreken, dan moet u toch ook wel eens denken: ik zou ze eigenlijk allemaal moeten kunnen kiezen, want als zij allen hun woord houden, leef ik dan verder in het paradijs. Tenminste, zolang zij mij met rust laten met al hun voorzorgen. Eigenaardig, nietwaar?

Ik persoonlijk vind politiek een duidelijke demonstratie van het gezegde, dat de weg naar de hel geplaveid is met goede voornemens. Maar voor jullie geldt zeker: wie je ook kiest, voor jullie wordt het kiezen en uitdelen. Want degene, die je kiest, is na zijn verkiezing vaak de grootste gemene deler. Houdt daar maar rekening mee. En nu moet ik helaas sluiten.

Goeden avond.

(beide onderwerpen sterk bekort)

N.B.

Op Goede Vrijdag vindt g é é n bijeenkomst plaats. Er kan dus rond 31 maart g é é n Stem van Gene Zijde verschijnen. Dit in verband met de voor het medium noodzakelijke rust.
red.

d.d. 17 maart 1978

-0-0-0-0-0-

- 514 -